

Abstrakt

Předkládaná práce s názvem „*Legalita extrateritoriálního posuzování žádostí o mezinárodní ochranu z pohledu mezinárodního práva*“ se zabývá fenoménem extrateritoriálního posuzování žádostí o mezinárodní ochranu, tedy praxí, která má dlouhou historii v Austrálii a kterou se v nedávné době inspirovaly také některé evropské státy. Práce si klade za cíl zjistit, zda jsou existující systémy souladné s nejdůležitějšími mezinárodněprávními lidskoprávními dokumenty, a v návaznosti na to odpovědět na otázku, zda vůbec podobný systém v souladu s nimi může existovat. Ve své první části práce odlišuje specifický pojem „žadatel o mezinárodní ochranu“ od pojmu „uprchlík“ a vysvětluje specifické právní postavení žadatele, kterému jsou přiznána některá práva, dokud není o jeho žádosti rozhodnuto. V první části jsou rovněž vymezeny nejdůležitější mezinárodní lidskoprávní smlouvy, které v této práci tvoří rámec pro posuzování legality. V druhé části jsou nejdříve popsány základní parametry systému, v jehož rámci byly některé osoby hledající ochranu v Austrálii posílány do detenčních center na území Papuy Nové Guineje a Nauru. V navazující právní analýze je pozornost věnována nejdříve otázce extrateritoriální aplikace lidskoprávních závazků. Následně je v několika skupinách obsahově souvisejících práv provedena analýza mezinárodních úmluv zařazených do referenčního rámce. Zjištěné poznatky jsou dány do kontextu informací o fungování australského extrateritoriálního systému. Závěrem druhé části práce shrnuje nejzávažnější porušení práv žadatelů a nastiňuje, jak by mohl vypadat obdobný azylový systém, který by identifikovaná práva žadatelů respektoval. Poslední část přesouvá pozornost do Evropy, kde se v nedávné době podobný systém snaží uvést do praxe Spojené království a Dánsko. Práce obě iniciativy krátce představuje a poté provádí analýzu Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jež se soustředí zejména na porovnání této regionální lidskoprávní kodifikace s poznatky z právní analýzy v druhé části. Na samotném konci třetí části jsou vysloveny závěry ohledně toho, nakolik iniciativy Spojeného království a Dánska respektují mezinárodní lidskoprávní závazky a nakolik právní analýza ve třetí části modifikuje teoretický model nastíněný v závěru části druhé.